

اخبار کارگری

اعتراض کارگران ابنیه فنی آذربایجان پایان یافت

کارگران پیمانکاری ابنیه فنی راه آهن آذربایجان شرقی اعتراض صنفی خود را با وعده بازگشت به کار دوهمکار اخراجی خود به پایان بردند. به گزارش ایلنا، مدیرکل راه آهن آذربایجان با دعوت از معترضان در محل کار خود، وعده بازگشت به کار و عقد قرارداد سه ماهه با دو نماینده اخراجی کارگران ابنیه فنی راه آهن آذربایجان شرقی را داد. به دنبال این اقدام مسئولان، کارگران با اعتماد به این وعده به کار خود بازگشتند. این کارگران تصریح کردند: خواسته ما مشخص شدن وضعیت شغلی دو نفر از همکارانمان به اسامی «ابوالفضل صدیقی» از کارگاه تبریز و «حامد جانشکارهرزندی» از کارگاه مرنداست که از ابتدای تیر ماه سال جاری به دلیل پیگیری مطالباتمان از کاربیکار شده بودند. کارگران اظهار داشتند: تنها مورد پیگیری کارگران کسر ۷ روز ایام بیکاری این دو نماینده صنفی کارگران ابنیه فنی است که سال ها پیگیر مطالبات کارگران و حفظ امنیت شغلی آنها بوده اند.

پنج کارگر سرچشمه در حوادث کار کشته و زخمی شدند

در دو حادثه جداگانه شغلی، پنج کارگر حین انجام کار در شهر سرچشمه و رفسنجان کشته و زخمی شدند. به گزارش ایلنا، در حادثه اول که ظهر روز یکشنبه (ششم تیر ماه) در یکی از شرکت های تولیدی سولفات سدیم در سرچشمه و رفسنجان رخ داد، چهار کارگر بر اثر آتش سوزی دچار جراحت شدند. هدایتی، مدیر شرکت هامون با تایید این خبر گفت: علت آتش سوزی بر اثر جرقه ناشی از افتادن یک قطعه آهن روی ماده گوگرد بوده است. در حادثه دیگری که روز شنبه هفته جاری رخ داد، یک کارگر ۳۴ ساله حین انجام کار بر اثر ریزش کانال در مجتمع مس سرچشمه و رفسنجان جان خود را از دست داد. علت وقوع هر دو حادثه از سوی عوامل قضایی در دست پیگیری است.

وام با سود ۱۸ درصد برای قالیباف نمی صرفد

مدیرعامل اتحادیه تعاونی های فرش دستباف بر لزوم حمایت مالی از تولید کنندگان و خریداران فرش دستباف تاکید کرد و تحقق بیمه قالیبافان و تامین مسکن آنها را خواستار شد. عبدالله بهرامی در گفت و گو با ایسنا، بیمه قالیبافان را یکی از دغدغه ها و مطالبات اصلی بافندگان فرش عنوان کرد و گفت: بیمه قالیبافان، قانون و ردیف بودجه دار دوامیدواریم دولت بعد در تامین بودجه بیمه قالیبافان که حداقل نیاز واقعی یک قالیباف است، اهتمام و مساعدت لازم را داشته باشند. وی تامین مالی تولید کنندگان فرش دستباف را از دیگر خواسته های بافندگان عنوان کرد و گفت: در حال حاضر نرخ سود تسهیلات و منابع مالی کمتر از ۱۸ درصد نیست. برای یک فرش ۶ متری که تولید آن زمان بر است و بین ۹ ماه تا یک سال طول می کشد تا بافته شود ۱۸ درصد نرخ بهره بانکی به شدت بالاست. اما، بهرامی تصریح کرد: تامین اعتبار در تولید فرش بسیار مهم است. برای بافندگان گانی که می خواهند تولید انجام دهند تسهیلات بانکی با نرخ بهره ۱۸ درصد نمی صرفد.

مرگ کارگر معدن بر اثر سقوط در دستگاه سنگ شکن

یک کارگر حوالی ساعت ۱۰ صبح دیروز (دوشنبه، هفتم تیر ماه) با سقوط در دستگاه سنگ شکن معدن شن و ماسه روستای کفتگر استان فارس دچار حادثه شد و زیر آبنبوهی از خاک جان باخت. به گزارش ایلنا، این کارگر مشغول پاکسازی دستگاه سنگ شکن معدن شن و ماسه بوده که ناگهان بر اثر سقوط زیر آبنبوهی از خاک و سنگ به ارتفاع دو متر گرفتار می شود. به گفته «محمد هادی قانع» رئیس سازمان آتش نشانی شیراز، بعد از وقوع حادثه با کمک امدادگران اورژانس فرد متوفی که جوانی ۲۸ ساله بود را از دستگاه خارج و پس از معاینه متوجه شدند در همان لحظات اولیه جان خود را از دست داده است.

کارگر پیمانکاری پتروشیمی چوار ایلام: نمایندگان مجلس و مدیران نفتی، دست به دست هم داده اند تا از زحماتی که ما کشیده ایم به نفع خودشان برداشت کنند. همیشه ما کاشته ایم و آنها خورده اند

جز حذف کامل پیمانکاران و عمل به قانون ندارند، می گویند: این عادلانه نیست که مدیران نفتی و آنها که در تهران پشت میز نشستند، از وضعیت نامناسب ما سوء استفاده کنند. مجلس این جمعیت انبوه پیمانکاری را نادیده گرفته و می خواهند قانون بودجه را به نفع رسمی های نفت اصلاح کند.

بنزین مجلس روی آتش کارگران

اصلاح بودجه به نفع رسمی ها، واکنش بسیاری از کارگران پیمانکاری نفت را برانگیخته است. یک کارگر پیمانکاری پتروشیمی چوار ایلام در این رابطه می گوید: نمایندگان مجلس و مدیران نفتی، به نظر می رسد دست به دست هم داده اند تا از زحماتی که ما کشیده ایم به نفع خودشان برداشت کنند. همیشه ما کاشته ایم و آنها خورده اند. حالا هم ما مطالبه گری کردیم آنها می خواهند قانون بودجه را به نفع رسمی ها عوض کنند.

این کارگر می گوید: به جای حذف شرکت های پیمانکاری، می خواهند قانون بودجه را به نفع رسمی ها عوض کنند. جالب است که حل مشکلات نفت از نگاه نمایندگان مجلس، حل مشکلات افرادی است که بیشتر از ۱۵ یا ۲۰ میلیون تومان حقوق می گیرند و این اصلاً عادلانه نیست!

سوالات بی پاسخ بسیار

در شرایطی که پیمانکاری ها و ارکان ثالثی ها در انتظار حذف پیمانکاران و قرارداد موقتی ها یا ارکان ثالثی ها چشم انتظار تبدیل وضعیت و رسمی شدن هستند، اگر قرار باشد رسمی ها از این آب گل آلود ماهی بگیرند، بی عدالتی و تبعیض باز هم گسترده تر خواهد شد.

سوال اینجاست که چرا مجلس صدای کارگران پیمانکاری نفت را نشنید و آنها را نادیده گرفت و همه چیز به نفع رسمی ها تمام شد؟ چرا یک اقلیت پر درآمد تا اینجا کار برنده هستند و از اعتراض این اکثریت حداقل بگیر و کم توان به نفع خود استفاده می کنند؟ جالب اینجاست که از ابتدای اعتراضات کارگران پیمانکاری نفت، دولتی ها از خود سلب مسئولیت کرده و گناه همه چیز را گردن پیمانکاران انداخته اند ولی حالا به نظر می رسد مجلس بستری فراهم دیده تا خیلی راحت حقوق بالای مدیران نفت و کارکنان رسمی را باز هم افزایش دهد. آیا می توان به همین راحتی مسیر جریان آب را منحرف کرد تا به مزارع دستان مان برسد و دیگران از تشنگی بمیرند؟

نمایندگان مجلس باید پاسخ دهند که جلسات آنها برای حل مشکلات کدام نفتی هاست؛ آنها که شبانه روز با «نفت سیاه» دست به گریبان اند و تاب و توان شان از دست شده یا آن اقلیتی که نفت شان «سفید» است و همیشه تهدید می کنند اگر از کارمندان دولت مستثنا نشویم، می رویم قطر و حقوق مان را به دلار می گیریم!

سخنگوی کمیسیون انرژی مجلس پس از این جلسه از رفع مشکل حقوق کارکنان وزارت نفت در روزهای آینده خبر داد و گفت: طرح دوفوریتی توسط کمیسیون پیشنهاد خواهد شد تا به شکل جامع این مشکل برطرف شود. مصطفی نخعی گفت: در این نشست مقرر شد متنی آماده شده و از طریق شورای هماهنگی سران قوا، موضوع مشکل حقوق کارکنان وزارت نفت پیگیری شود و با مصوبه شورای هماهنگی سران قوا و ابلاغ آن به وزارت نفت تلاش کنیم مشکلاتی که برای کارکنان وزارت نفت رخ داده، حل شود.

وی افزود: بیشتر این کارکنان مشمول افزایش ۲۵ درصد حقوق نشدند و برخی از افزایش ها کمتر از ۲۵ درصد بوده است. حتی برخی کارکنان و متخصصان در مناطق عملیاتی با کاهش حقوق مواجه شدند.

نخعی با بیان اینکه در بودجه ۱۴۰۰ سقف حداقل حقوق دو میلیون و ۵۰۰ هزار تومان در نظر گرفته شده و نظام پرداخت مالیات پلکانی نیز در این بخش دیده شده، اظهار کرد: در این بخش نیز تاکید شده که حقوق بیشتر از ۱۵ برابر حداقل حقوق نباشد. در حالی که در گذشته این رقم ۲۱ برابر حداقل حقوق بود. این سبب شده که درصد بالایی از پرسنل وزارت نفت مشمول افزایش حقوق ۲۵ درصدی نشوند که طبیعی است اعتراض های صنفی را سبب می شود.

این همان اتفاقی است که پیمانکاری های نفت از آن می ترسیدند؛ کارگران پیمانکاری نفت که بدون تشکیل و اتحادیه و بدون قدرت حمایتی مسئولان توانسته بودند صدای مطالبه گری خود را به گوش همگان برسانند، از آنچه رخ داده به شدت شاکی هستند و می گویند: ما را نادیده گرفتند.

کارگران پیمانکاری دوباره نادیده گرفته شدند

یک کارگر پیمانکاری عسלוویه در این رابطه می گوید: مجلس برای اصلاح حقوق و دستمزد کارکنان رسمی نفت، طرح دوفوریتی برای تغییر قانون بودجه به صحن علنی ارائه داده و قرار شده حقوق تیر ماه کارکنان با اصلاحیه پرداخت شود. چند سوال از وزیر نفت و مجلس دارم که خواسته های ما پیمانکاری ها را قانونی نمی دانند و می گویند به دولت ربطی ندارد:

۱. قانون مشاغل سخت و زیان آور مصوب سال ۱۳۷۱ است. چرا تاکنون برای نیروهای پیمانکاری و ارکان ثالث اجرا نشده است؟
۲. طرح طبقه بندی مشاغل مصوب سال ۷۴ چرا در پروژه های صنعت نفت اجرا نشده است؟
۳. چرا پیمانکاران هنوز در منطقه جولان می دهند و کارگران را به استثمار می گیرند؟

این کارگر با بیان اینکه پیمانکاری های نفت هیچ خواسته ای

کارگران پیمانکاری نفت، دغدغه های قابل قبول و بسیار عادلانه ای مانند برابری در حقوق و دستمزد، برابری در امکانات رفاهی و از آن مهم تر، حذف سودآور نفتی را مطرح می کنند

سوار کجا از پیاده خبر دارد که مسلماً ندارد. مثلاً یکی از این دغدغه ها این است که در خلال تصویب قانون بودجه امسال، در ماده یک جزء الف از تبصره ۱۲ این قانون، تصریح شد که افزایش حقوق ۲۵ درصدی حقوق بگیران از جمله گروه های مختلف حقوق بگیر دستگاه های اجرایی موضوع ماده ۲۹ قانون برنامه ششم توسعه نسبت به سال ۹۹، به نحوی اعمال شود که میزان این افزایش حقوق از دو میلیون و ۵۰۰ هزار تومان بیشتر نشود. یعنی اگر حقوق کارکنان نفت براساس درصد افزایش عمومی دستمزد مصوب امسال، بیشتر از دو میلیون و ۵۰۰ هزار تومان افزایش پیدا کند، باید مابه التفاوت آن از حقوق شان کسر شود. رسمی ها به این بند قانونی معترض اند و می گویند ما قرار بود مستثنی باشیم، چرا نمی گذارند حقوق مان بیشتر از دو میلیون و ۵۰۰ هزار تومان زیاد شود (البته همان حقوقی که بیش از سه برابر حقوق پیمانکاری ها و قراردادی هاست).

باز هم به سود رسمی ها

روز یکشنبه (ششم تیر ماه)، جلسه ای در کمیسیون انرژی مجلس برای حل مشکلات کارکنان نفت برگزار شد، اما این جلسه فقط به مسائل و مشکلات رسمی های نفت اختصاص داشت؛ همان چیزی که پیمانکاری ها که حدود یک هفته است به مطالبه گری و اعتراض پرداخته اند و از آن واهمه دارند.

از این اعتراض ما بهره برداری به مقصود نکنند.

کافی ست به درددل ها و حرف های چند کارگر پیمانکاری نفت که البته در جغرافیاهای پراکنده مشغول به کار هستند، گوش فرادهم تا عمق این نگرانی ها برجسته تر شود: «زمانی وقتی کسی در عسלוویه و پروژه های جنوب کار می کرد، روی او حساب می کردند و الان آن قدر پیمانکاران به ما ظلم می کنند و حق ما را می خورند که همه می گویند مگر عسلوویه هم شد جاکه کار می کنی؟ همین درآمد را به هر کار دیگری که دست بزنی، می توانی کسب کنی».

«ما از نیروهای تعمیرات سایت... یکی از پتروشیمی های جنوب هستیم. متأسفانه کارفرما از راهی که بتواند حقوق ما را زیر پا می گذارد. پیگیری های بسیار کردیم اما جواب نگرفتیم. از حقوق های بسیار پایین گرفته تا عدم پرداخت مزایا، قرار بود دستمزد ها را پنجم هر ماه بپردازند که آن هم به تأخیر میندازند و همیشه بهانه این است که چون تولید نداریم پول هم نداریم».

«آن چند ماه است که حقوق نگرفتیم، ما تو گرمای شدید ۲۸ روز هر ماه را می ریم سر کار به امید اینکه حقوق بگیریم و به درد زندگی بنیم اما حقوق ها را هر چند ماه یکبار به حسابمان می ریزند. به کجا پناه ببریم».

دغدغه های اینها و خواسته های آنها

در شرایطی که پیمانکاری ها، دغدغه های قابل قبول و بسیار عادلانه ای مانند برابری در حقوق و دستمزد، برابری در امکانات رفاهی و از آن مهم تر، حذف پیمانکاران از پروژه های سودآور نفتی را مطرح می کنند و این دادخواهی ها گوش شنوایی نمی یابد، رسمی ها دغدغه هایی از جنس دیگر دارند؛ دغدغه هایی که به گفته یک کارگر پیمانکاری، «فقط از سر شکم سیری» طرح می شود و به راستی مصداق این ضرب المثل است که

در شرایطی که ارکان ثالثی ها در انتظار حذف پیمانکاران و قرارداد موقتی ها چشم انتظار تبدیل وضعیت هستند، اینکه رسمی های نفت از این آب گل آلود ماهی بگیرند، بی عدالتی و تبعیض را گسترده تر خواهد کرد

گرفته است؟ پرداخت حقوق و مزایای کارکنان نفت (البته رسمی ها) براساس ماده ۱۰ قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت، از مستثنی شده است. ظاهرأ دلیل اصلی تصویب این قانون این بوده که نه چندان دور از سکوهای نفتی ایران، سکوهایی نفتی کشور های همسایه مانند قطر وجود دارد که با پرداخت دستمزد بالاتر، اقدام به جذب نیروهای ایرانی می کنند و حقوق نیروها را به دلار می پردازند. نیرویی که از نظر سختی کار و شرایط اقلیمی، شاهد تغییر چندان ناخواهد بود، طبیعی است که ترجیح می دهد به دلار حقوق بگیرد تا به ریال و واهمه از همین گریز از مرکز نیروها، موجب شد نظام پرداخت حقوق و مزایای رسمی های نفت را از سایر کارکنان دولت و نظام پرداخت هماهنگ قانون مدیریت خدمات کشوری مستثنی کنند.

در سال های ۹۰ و ۹۱ این بحث ها و استدالات متعاقب آن بالا گرفت و تصمیم بر این شد که قانون مربوط به نظام های پرداختی نیروهای صنعت نفت، از سایر کارکنان دستگاه های اجرایی مستثنی شود و به همین دلیل در سال ۹۱، قانون وظایف و اختیارات وزارت نفت به تصویب مجلس رسید. با وجود اینکه این قانون در سال ۹۱ تصویب شده اما ابلاغ آن توسط دولت یازدهم انجام شد که در نهایت نیز رسمی های نفت مدام گلاهی می کنند که بسیاری از مواد آن توسط وزارت نفت یا اصلاً اجرائی نشده یا درست اجرا نشده است. به همین دلیل هم هست که رسمی های نفت در زمستان سال قبل با اوایل بهار سال جاری، اعتراضات محدودی ترتیب دادند.

حال که بحث اعتراضات پیمانکاری ها مطرح شده و هشتگ مصداق پیدا می کند. اکثریت فقیر در دو طبقه (طبقه یا کاست فقیرتر و پایین تر، پیمانکاری ها یا همان ارکان ثالثی ها و طبقه کمی بالاتر، قرارداد موقتی ها) هستند و یک اقلیت نازک و کم تعداد از افراد ثروتمند و مستفیض نفت داریم و حالا نگرانی کارگران پیمانکاری، کارگرانی که بدون برخورداری از تشکل یا اتحادیه، اعتراض پر هزینه و دشوار این روزها را کلید زده و پیش برده اند، این است که مبادا همان ثروتمندان، همان اقلیت برخوردار، باز هم از این اعتراضات، مستفیض شده و نمدی برای خود بدوزند که البته ظاهر ادوخته اند.

پشت میز نشین های نفت مستثنا شدند

اما چرا این نگرانی و دلهره شکل

نسرین هزاره مقدم

برای کارگری که بیست و چهار ساعته روی سکوی نفتی است یا برای آن دیگری که در پالایشگاه نفت، سیاه از عرق تن و دوده نفت، ساعت ها را به روزها و روزها را به ماه ها گره می زند، اسم رمز همه چیز «نفت» است؛ نفتی که به همت یکی از ضعیف ترین طبقات جامعه، از دل زمین بیرون آورده می شود. ریشه تمام مشکلات امداد تبعیض حقوقی و کارکردی نهادهای شده در همین نفت است. وقتی قوانین حاکم بر گروه های شغلی درگیر نفت سیاه، متفاوت باشد، نظام های مزدی متفاوت حاکم می شود و در نهایت، عده ای بر دوش عده ای دیگر سوار می شوند و سوارای رایگان می گیرند!

این روزها همچنین واژه ها و عبارات جدیدی به گفتمان اعتراضی پیمانکاری های نفت، راه پیدا کرده: «مدیران پایتخت نشین»، «نفتی های تهران نشین»، «نفت سفید برای آنها، نفت سیاه برای ما» و...

در بیانیه ها و طومارهایی که پشت هم منتشر می شود و در گلاهی های که کارگران بی حقوق و بی تشکل نفت به دست همه می رسانند، انتقاد اصلی از همان نزدیکان به خواص و از پشت میز نشین های تهرانی است که همیشه بیشترین منافع، نصیب آنها شده است. «نفتی بودن» به همان معنای قدیم و متداول آن، یعنی کسی که جیب هایش پر از پول است و نگران آینده نیست که البته فقط برای همین تهران نشین ها و یک اقلیت چند درصدی رسمی ها که عموماً همگی پست های مدیریتی را در حوزه های نفتی اشغال یا تصاحب کرده اند، مصداق پیدا می کند. اکثریت فقیر در دو طبقه (طبقه یا کاست فقیرتر و پایین تر، پیمانکاری ها یا همان ارکان ثالثی ها و طبقه کمی بالاتر، قرارداد موقتی ها) هستند و یک اقلیت نازک و کم تعداد از افراد ثروتمند و مستفیض نفت داریم و حالا نگرانی کارگران پیمانکاری، کارگرانی که بدون برخورداری از تشکل یا اتحادیه، اعتراض پر هزینه و دشوار این روزها را کلید زده و پیش برده اند، این است که مبادا همان ثروتمندان، همان اقلیت برخوردار، باز هم از این اعتراضات، مستفیض شده و نمدی برای خود بدوزند که البته ظاهر ادوخته اند.

پشت میز نشین های نفت مستثنا شدند

اما چرا این نگرانی و دلهره شکل